

pågældende er skyldig, og afslå anmodningen, hvis materialet findes utilstrækkeligt. Denne erklæring finder anvendelse såvel ved udlevering til lande uden for EU som til andre EU-lande.

I henhold til § 4 kan udlevering for en militær lovovertrædelse ikke finde sted.

Efter § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen til lige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter, jf. § 5, stk. 2. Om en lovovertrædelse er politisk, afhænger af en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på arten af den eller de interesser, der er krænket ved lovovertrædelsen.

Der er i loven fastsat visse undtagelser fra forbudet mod udlevering for politiske lovovertrædelser. Således finder forbudet mod udlevering for politiske lovovertrædelser efter § 5, stk. 3, nr. 1, ikke anvendelse, når handlingen er omfattet af artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme fra 1977 – dvs. grove lovovertrædelser, der retter sig mod personers liv, fysiske integritet eller frihed, f.eks. kapring af og sabotage mod luftfartøjer, grove lovovertrædelser mod diplomater mv., bortførelse, gidseltagning mv. og anvendelse af bomber, granater, raketter mv., der rummer fare for personer.

Endvidere finder forbudet, jf. § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, ikke anvendelse ved udlevering for en handling, der er omfattet af artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger, eller artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme.

Begrebet »omfattet af« indebærer både, at den konkrete handling skal kunne henføres til en af de nævnte konventionsbestemmelser, og at den stat, der anmoder om udlevering, skal have ratificeret den pågældende konvention.

Efter § 6 må udlevering ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod den pågældendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Danmark har i forbindelse med ratifikationen af den europæiske udleveringskonvention fra 1957 taget et forbehold om, at udlevering kan afslås, såfremt udlevering, navnlig under hensyn til vedkommendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages at ville medføre uforholdsmæssigt alvorlige føl-

ger for den pågældende. Dette er kommet til udtryk i udleveringslovens § 7, hvorefter udlevering skal afslås, hvis en udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn, jf. Folketingstidende 1966-67, tillæg A, sp. 2548.

Det følger af § 8 i udleveringsloven, at udlevering ikke kan ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af bestemmelsen om tiltalefrald er opfyldt. Bestemmelsen er udtryk for den væsentlige retssikkerhedsgaranti, at man ikke skal kunne dømmes for det samme forhold to gange (princippet om »ne bis in idem«).

Efter § 9, stk. 1, kan udlevering endvidere ikke finde sted, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende lovovertrædelse er forældet efter dansk ret. Bestemmelsen gælder dog ikke med hensyn til udlevering til en EU-medlemsstat, jf. § 9, stk. 2.

Undtagelsesbestemmelsen i § 9, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 417 af 10. juni 1997. Det var ved samme lejlighed, at kriminalitetskravet (strafferammekravet) for udlevering til andre EU-lande i udleveringslovens § 3, stk. 1, blev sænket fra »mere end 1 års fængsel« til »mindst 6 måneders fængsel«. Formålet med ændringerne var at gennemføre de ændringer i udleveringsloven, der var nødvendige for, at Danmark kunne ratificere konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, sp. 4485-4498.

Udleveringslovens § 10 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Efter § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret (specialitetsreglen).

Efter § 10, nr. 1, litra a-c, gælder forbudet mod strafforfølgning, straffuldbørlse eller videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før udleveringen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil efter lovens § 20, jf. dog § 10 a (litra a), hvis den pågældende, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette, (litra b) eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c).

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglen i § 10, fremgår af udleveringslovens § 20. Efter denne